

»...tro, virksom i kærlighed« (Gal. 5,6).

Bønnevagt

Hvis nogen vil spørge mig om, hvad der er mit største ønske, vil jeg øjeblikkelig svare: »Fornyelse!«

En *personlig* fornyelse – dybtgående og gennemgribende!

En fornyelse af *menigheden* – hermed tænker jeg ikke på nogen bestemt forsamling, men på vor Herres Jesu Kristi ejendomsfolk, hans udvalgte, hvor de end findes.

En fornyelse, der har en sådan guddommelig kraft, at den fører til en *vækkel- se af vort folk*.

*

Jeg ser adskillige vægtavler, når jeg kommer rundt i de mange hjem. En af dem, der har gjort indtryk på mig, var sat over en dørkarm; der stod blot disse ord: »*Kan Gud?*« Når man så var gået ind gennem døren, var der en ny vægtavle, hvorpå der stod: »*Gud kan!*«

*

En fornyelse forudsætter som regel et *op- gør* – et opgør med alt, som bedrøver Guds Ånd. De små ræve, der fordærver vingården, må indfanges og jages ud.

En fornyelse opleves ofte som en *til- intetgørende proces*. Herrens ord til *Baruk* går i opfyldelse på os: »Hvad jeg har bygget, nedbryder jeg; hvad jeg har plantet, rykker jeg op« (Jerem. 45,4).

Lad os ikke stå ham imod og forsinke processen! Det er ikke vort kald at kæmpe imod Gud og hindre ham i at bryde ned og rykke op!

*

Hvis vi beder om fornyelse, lad os da bede *i tro*. Ellers nytter det ikke noget at bede.

En fornyelse medfører, at Gud ikke er et begreb, men en *virkelighed* – en overvældende virkelighed.

Så bliver enhver af os ganske lille – og *Gudsfrygten* er der straks, nu ikke mere som et fromt begreb, men som virkelighed.

Det er forfærdeligt at falde i den levende Guds hænder!

Dog, jeg vil ikke skrive mere herom – men vente, til jeg og vi og måske vort folk har oplevet fornyelsen!

Lad os *bønfalde Gud herom!*

*

Vore broderlande, *Finland, Sverige og Norge* skal i den kommende tid ved folkeafstemninger tage stilling til, om de vil tilslutte sig *Den europæiske Union*.

Hvor har verden dog travlt med at gå sine egne veje, finde sine egne løsninger, skabe noget stort – og fortsætte med at komme længere og længere bort fra Gud, dybere og dybere ind i mørket.

Der findes ikke en eneste gudfrygtig mand blandt lederne af denne union – mange er åbenlyse syndere.

Hvor ville det etter min opfattelse være vidunderligt, om de skandinaviske lande i stedet for at vende sig til denne union, vendte dig til den levende Gud!

Hvad vinder vi ved at være med? Hvad taber vi ved at vende os til al jordens Herre?

Nu lægger vi afgørelsen i Den Almægtiges hånd i daglig bøn og påkaldelse!

*

Verdens nød – ingen af os kan rumme den! De sulter og skriger og fortvivler og hader og myrder og lægger råd op og – – medens jeg skriver dette, er verdens nød dog *ubeskrivelig*.

Sæt dig engang imellem alene i et værelse og bed Gud om at lægge lidt af denne nød på dit hjerte, så du i nogen måde kan bede for alle mennesker, som Ordet siger.

Ja, sæt dig engang imellem hen i ensomhed med verdens sorg på dit hjerte, at du (som jeg og enhver af os) kan få at vide, hvad vi skal gøre. Nu og da er det, som om *Lazarus* ligger for vore fødder ved indgangen til vort hjem.

*

Du vil opleve, at din kamp er imod magterne og myndighederne, mod verdensher- skerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i rummeligheden. De vil lægge et tryk over dig, så du ikke kan bede – eller lade dig føle en underlig træthed og mathed så du dårligt kan samle tanker – eller sende den ene forstyrrelse etter den anden for at afbryde dig i bønner – men stå dem imod, faste i troen!

Fornyelse kommer næsten aldrig uden kamp!

*

Lad os være ved godt mod! Lad det blot se håbløst ud – lad mørket blot spille med musklerne – *Herren er over alle – Han lever – Han hører bøn – Han er med os!*

*

Skulle nogen spørge mig, hvilket budskab der ligger mig på sinde, ville jeg ikke tøve med svaret. Budskabet har tre sætninger:

1. *Tiden er inde, og Guds rige er kommet nær!*
2. *Omvend jer!*
3. *Tro evangeliet!*

*

Så fortsætter vi troens gode strid i vore bønner og siger altid Gud vor Fader tak i vor Herres Jesu Kristi navn!

Jeres medstrider
Poul Madsen

Omvend dig!

Det første, apostelen *Peter* sagde til skaren, der havde spurgt: »Brødre! hvad skal vi gøre?« var kort og klart: »*Omvend jer* og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn« (Ap. G. 2,38).

Omvendelse er et hovedbegreb i evangeliet. *Johannes* døbte med *omvendelses- dåb* til syndernes forladelse, og da *Herren*

trådte frem, sagde han: »Tiden er inde, og Guds rige er kommet nær; *omvend jer* og tro på evangeliet« (Mark. 1,15).

Hvem har omvendelse nødig? »Det har *verden*,« siger menighederne og arrangerer vækkelseskampanjer. Men Ordet og Ånden siger: »Det har *menigheden!*« og lytter du omhyggeligt til Åndens røst, si-

ger han formentlig: »Det har *du!*«

Syndernes forladelse

Når Gud forlader en synder hans overtrædelser, sker det aldrig på bekostning af Hans hellighed og majestæt. Syndernes forladelse og retfærdiggørelsen ved tro på vor Herre Jesus opleves aldrig som en

selvfølge. Det er og forbliver en guddommelig nåde, der kun er muliggjort, fordi vor Herre Jesus lod sig slagte som et lam for vore overtrædelser. Derfor udgår der altid en *helliggørende kraft* fra syndernes forladelse og retfærdiggørelsen ved tro.

Men vi stivner så hurtigt i vort åndelige liv og forvandler Guds nåde til en selvfølgelig ret, som vi altid har krav på. Uden at vi selv lægger mærke til det, bliver vore møder, Gudstjenester og sammenkomster trivielle og udarter sig til at blive sociale sammenkomster, hvor man er sammen med mere eller mindre gode venner, men ingen gribes af, at vi er sammen med Herren!

Hvis det er tilfældet, hvad da? Da lyder det fra Guds Ånd med guddommelig myndighed: »Omvend dig, ellers...« (Johs. Åbenb. 2,5, 16, 21 samt 3,3 og 19).

At omvende sig er at *ydmøge sig*. At omvende sig er at *blive sanddru*. At omvende sig er at *tage Gud alvorligt*.

At omvende sig er at erkende og bekende, at man står ved sit *nulpunkt!*

Det viger mange kristne og mange menigheder bort fra. »Vi er da ikke ved vort nulpunkt! Vi har da tjent Herren i mange år. Vi har både den rette lære og den rette menighedsorden. Vi har indrettet alt efter Skriften!«

Men Herrens Ånd ser ikke på det ydre; han ransager hjerter og nyrer.

Hvor er *den første kærlighed*? Hvor er *nidkærligheden for Gud*, der ikke finder sig i Bileam og Jesabel? Er dine gerninger *fyldtsgørende for Gud*? Hvad mener du? Er du blevet *lunken*?

Hold nu ikke fast på den dødsensfarlige frelsessikkerhed, der umuliggør al ægte Guds frygt!

Men lad Gud sige dig, hvad der ligger ham på hjerte, så du kan skynde dig at *omvende dig*, medens du endnu har tid og mulighed dertil.

Da ser du, at du i sandhed står ved dit livs nulpunkt, og at Guds alvorlige dom hviler på dig!

Og da får syndernes forladelse deres helliggørende friskhed, thi nu er de dig ikke en sløvende selvfølge, men et nådens underværk – og nu fylder Guds kærlighed atter dit hjerte!

Fornyelse

Menighederne søger i dag fornyelse – men ulykkeligvis ofte ad veje, der ikke fører dertil.

Men får ingen fornyelse ved at bygge nye kirker og menighedslokaler.

Man får heller ikke fornyelse ved at finde på noget nyt.

Ejheller ved at arrangere vækkelses-kampagner og sætte folk til at bede for dem.

Alt dette går uden om det egentlige og

væsentlige – *ydmøgelsen under Guds vældige hånd!*

Denne ydmøgelse består ofte i *syndsbekendelse* – og da er vi sandelig ved vort nulpunkt!

Men al guddommelig vækkelse begynder ved menneskers nulpunkt, hvor Han alene er stor.

Ved vort nulpunkt udsteder vi ikke store erklæringer om alt det, vi kan udrette for Herren, når blot vi tror.

Vi udsteder næppe proclamationer om vækkelse – men vi oplever den, thi ved vort nulpunkt får syndernes forladelse en mægtigt virkende kraft og skaber en helt ny kærlighed til Gud og vor næste i os! Her sønderbrydes vore hjerter under vor egen elendighed og under Guds kærlighed, der helt overvælder os, netop fordi vi ved, at den er komplet ufortjent!

Omvendelse

Ydmøgelsen under Guds vældige hånd indebærer, som nævnt, ofte *syndsbekendelse*, hvilket giver sig udslag i, at vi tager afstand fra *konkrete synder* i vort kristenliv.

Nogle forstår, at de har spildt en mængde kostbar tid foran fjernsynet. Andre sørger over, at de har været ulydige mod Gud i pengesager. Nogle græder over deres mangel på bøn og forbøn, Bibellæsning og hengivenhed til Ordet; andre græmmer sig over, så ukærligt de har optrådt hjemme og på arbejdspladsen. Hvad med de mange spildte lejligheder til at vidne om Herren?

Det er sandelig et *nulpunkt*, Guds Ånd fører os til – og det gør Han, fordi han elsker os og vil føre os det rigtige sted hen – hen til sandheden – hen til erkendelsen af sandheden – thi kun den fører til fornyelse.

Falsk vækkelse

Guds Ånd vil bevare os fra at være med i menneskeskabte, falske vækkelser. De har det kendetegn, at de går uden om syndens alvor og opflammer mennesker til at »beslutte sig for Gud«!

De fører mennesker ind i Guds rige ad en al for bred port – hvorfor de slet ikke kommer ind!

Den vækkelse, Gud skaber, begynder ofte hos hans egne og består i, at han vækker dem til at *frygte Ham* og *elske Ham som i den første tid*, da syndernes forladelse fyldte dem med taknemmelighed, hengivenhed og kærlighed og således hellegede dem.

Når Guds folk er blevet den første kærligheds folk, det hellige folk, det folk, der tager vare på Hans gerninger, da udgår der et kald fra dem til syndere – et kald til omvendelse – thi da mærkes det, at Gud virkelig er til stede!

Uden omvendelse ingen vækkelse – men omvendelsen såvel som dommen begynder med Guds hus – og begynder derfor med dig og mig!

Falsk hellighed

Vort nulpunkt værner os imod den falske hellighed, bag hvilken det åndelige hovmod skjuler sig. Det er sandt, at en kristen normalt ikke gør synd, og at han ikke falder i åbenlyse synder. Det er også sandt, at han ikke fornægter Herren, men holder fast ved bekendelsen. En kristen kan derfor normalt sammenligne sig med verdens børn uden at falde igennem ved sammenligningen. En kristen har et præg, som verdens børn ikke har, og han følger ikke deres veje.

Men en kristen sammenligner sig ikke med verden – han sammenligner sig heller ikke med andre kristne – han sammenligner sig med Herren!

Ved den sammenligning falder han altid igennem, hvor langt han end måtte være kommet på helliggørelsens vej. »Ikke, at jeg allerede har nået det, og allerede er blevet fuldkommen!« Ved den sammenligning føler han sig altid ved sit nulpunkt!

Det er værnet imod den falske hellighed, som er gennemtrængt af syndens væsen: Vi vil være som Gud!

Denne falske hellighed med det åndelige hovmod er en lige så stor hindring for sand vækkelse som lunkenhed, thi den giver de »hellige« et præg af utilnærmelighed og skaber en kunstig afstand imellem dem og andre. Vor Herre Jesus var hellig, men syndere omgikkes ham gerne!

Hvis vi virkelig er hellige, ynkes vi over skarerne, men foragter dem ikke – så elsker vi menneskene uden at godkende deres synd – så er vi ikke selvoptagne, men kan være alt for andre.

Men det forudsætter, at vi ikke kommer bort fra vort nulpunkt, hvor hellige vi end måtte være – thi hvad er vi med al vor hellighed, kundskab og erfaring? – hvad er vi *overfor Gud*? – hvad er vi andet end benådede syndere, der intet er og intet kan i os selv?

Den falske kærlighed

Som der er en fordrejet hellighed, er der også en falsk kærlighed. Den er en lige så stor hindring for vækkelse.

Den falske kærlighed skyder gerne sandheden til side, thi den kan jo være så ubehagelig. Det er en fejg kærlighed, der snarere burde kaldes umandig venlighed. Den ser igennem fingre med synder, og den siger både Ja og Nej. Den er standpunkts- og holdningsløs i den forstand, at den »elsker« nære og kære mere end Faderen og derfor følger dem, også når de ikke følger Herren. Den er så konfliktsky,

at den foretrækker fred for sandheden. Det er en uprophetisk kærlighed, der tager saltet ud af evangeliet og kommer sødemidler i i stedet for.

Det er denne falske kærlighed, der har lukket dørene op for rock og drama, mimen og dans, uværdig optræden og uværdig påklædning og meget andet nonsens i menighederne og derfor umuliggjort sand vækkelse. Men uopdragne mennesker og mennesker med dårlig smag strømmer til, thi her kan de »beslutte sig for Jesus« på deres egne betingelser uden sand omvendelse og blive indlemmet i menigheden

uden Guds frygt!

Guds befaling »omvend dig!« lyder til hele menigheden, til de internationale ungdomsbevægelser, til høj og lav, thi der hviler en alvorlig skyld på kristenheden som helhed for det forfærdelige frafald, der kendetegner vore dage.

Det er ikke verden, men menighederne og organisationerne, der står hindrende i vejen for en åndelig vækkelse. Men det er formentlig utænkeligt, at menighedernes ledere og de internationale ledere vil erkende dette, thi de hævder jo, at der ikke er noget, der ligger dem mere på hjerte

end netop vækkelse.

Men »hin enkelte« her og »hin enkelte« der vil høre Guds påtrængende formaning: »Omvend dig, ellers...« og de vil falde på deres ansigt for Gud.

Hvad Gud vil gøre som svar på deres bønner, vover vi ikke at sige noget om – blot siger Ordet os, at deres omvendelse ikke er forgæves, og at de »sejrer« i Guds øjne.

Thi enhver, der lader sig besejre af Gud, sejrer selv dermed! Det er omvendelsens ufattelige nåde!

Dåben

Apostelen Peter sagde pinsedag: »Omvend jer og lad jer døbe hver især i Jesu Kristi navn til jeres synders forladelse« (Ap. G. 2,38). Vi får at vide, at der var ca. 3000, der tog imod hans ord og lod sig døbe (vers 41). Indirekte siges det os, at der var andre, der ikke tog imod hans ord og ikke lod sig døbe; deres antal opgives ikke.

Omvendelse og ydmygelse

De tre tusinde var gudfrygtige jødiske mænd fra alle folkeslag under himmelen (vers 5), de var kommet til *Jerusalem* for at fejre pinsefesten.

Mange af dem var blevet døbt af Johannes, altså med omvendelsesdåben til syndernes forladelse – men de sagde ikke til apostelen: »Vi er døbt – skal vi nu atter døbes?« Hans ord indeholdt en sådan myndighed og kærlighed, at de forstod, at han talte på Guds vegne.

Det var en *total ydmygelse* for dem at lade sig døbe, thi det var jo en personlig og offentlig bekendelse af, at al deres tro og Guds frygt og retfærdighed, al deres ofervillighed og lovoverholdelse, hele deres hidtidige liv var under Guds dom – og at de accepterede hans dom.

De tre tusinde bekendte hver især, at de ikke kunne bestå for Gud, og at intet af, hvad de havde ofret eller udrettet, kun bestå for ham.

Således tog de imod sandheden og lod den i dåben komme til udtryk, da de sænkedes ned under vandet. Deres liv var dømt til døden – den dom tog de imod, thi den forkyndte dem sandheden – og den kom til udtryk gennem, at de hver især lod sig døbe.

Ydmygende var det – ja, men er der nogen, der kan holde sig oprejst, når Gud møder ham?

Æstetisk var det ubehageligt, thi dåben byder kød og blod og »god æstetisk sans« imod.

Men tydeligt og klart var det også. Grænsen imellem før og nu blev trukket skarpt op, og grænsen imellem verden og Guds rige blev fastlagt med umiskendelig klarhed for enhver.

Kostede det dem noget at blive døbt? Ikke pekuniært – men den absolutte ydmygelse og den absolutte lydighed »koster« gamle Adam livet!

Ingen havde haft en rigere og skønnere Gudstjeneste end disse gudfrygtige jøder, der kendte tempeltjenesten og dens århundredegamle overleveringer. Ingen havde været dybere bundet til land og folk og slægt end disse, thi det, der bandt dem sammen, var templet i Jerusalem, Gudstjenesterne og Skriften, således som de forstod den. Her var sandelig *vidunderlige traditioner* og mægtige bånd – men da de lod sig døbe hver især i Jesu Kristi navn, indebar det et brud med alle disse herlige traditioner – et brud så radikalt, at *Hebræerbrevet* lader os forstå, at det undertiden var svært for de døbt at fastholde bruddet!

Omvendelsen og oprejsningen

Men da de blev oprejst fra vandet, var det som *nye mennesker*. Det gamle var forbi, se noget nyt var blevet til. De var døde i synd og overtrædelse – nu var de oprejst herfra som nye mennesker.

De var blevet døbt hver især i Jesu Kristi navn til deres *synders forladelse*.

Og de fik *Helligånden som gave*.

Det er disse to mægtige ting, de modtog, da de omvendte sig og lod sig døbe i Jesu Kristi navn. De steg op af dåbsvandet som nye mennesker, hvis synd var borte, og i hvis hjerter Guds Ånd havde taget bolig. Hvilken oprejsning!

Jesus er *Guds lam*, der borttager verdens synd, og Han er *Guds søn*, der døber med Helligånd. Det havde de nu modtaget

og oplevet, da de lod sig døbe i hans navn. Det var dybest set Ham, der døbt dem.

Peter understregede, at det var *som gave*, de modtog Helligånden. Dermed sagde han klart og umiskendeligt, at de, der lod sig døbe, ikke dermed gjorde sig *fortjent* til denne mægtige gave. Dåben er ikke en fortjenstfuld gerning, men en gerning i troen på Jesus Kristus – og troen udelukker enhver fortjeneste.

Det blev yderligere understreget af apostelen, da han fortsatte: »Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, der er langt borte, *så mange som Herren vor Gud vil kalde*.«

Guds forjættelse er så mægtig, at ingen kan forestille sig den, thi hvilket menneske kan forestille sig, at Gud selv vil tage bolig i hans hjerte – men det er jo det, der sker, når et menneske modtager Helligånden – *Han er jo Gud!*

Men da intet menneske, der er ved sine fulde fem, uden videre kan forestille sig, at Guds Ånd vil tage bolig i Ham, er der heller ingen, der kan tænke derpå uden at bæve – og den tanke melder sig: *vil Gud også give mig sin Ånd – jeg kender jo mig selv!*

Og svaret er ikke: »Selvfølgelig vil Gud det!« Nej, svaret er: »Denne forjættelse gælder *så mange som Gud vil kalde*« – og det svar uddyber hjertets bæven: *har Gud da kaldet mig?*

Og denne bæven er god – den er en Guds gave – dermed skænker Gud den, der bæver, et sønderbrudt hjerte og en sønderknust ånd – det er »beviset« på, at forjættelsen gælder ham, thi Guds Ånd bor i det høje og hellige og i ethvert menneske, der bæver for Guds ord og har et sønderbrudt hjerte – det er altså »beviset« på, at Gud netop kalder ham!

Det er dette, der udtrykkes så enkelt gennem dåben, thi den udtrykker mit uforbeholdne Ja til Guds dom over mig og dermed mit uforbeholdne Ja til, at jeg ikke

kan gøre mig fortjent til andet end netop hans dom, og jeg kan slet ikke gøre mig fortjent til Guds Ånd – derfor lader jeg mig begrave som en død under dåbsvandet.

Og derfor udtrykkes Guds absolutte frie nåde også så klart gennem dåben, thi den, der lader sig døbe, lader sig døbe i *Jesu Kristi navn*, d.v.s. i *Frelserens* navn, i hans navn, der har båret verdens synd – når han derfor oprejses fra graven under dåbens vand, er det et herligt udtryk for hans jublende Ja til: *af nåde er jeg frelst* –

det skyldes ikke mig selv – det skyldes ikke en eneste af mine gerninger – jeg er ude af stand til at rose mig – Guds er gaven – jeg var død i synd og overtrædelse – men se, Han har opvakt mig fra døden i mine synder og skænket mig både mine synders forladelse og Guds hellige Ånd!

Dåbsundervisning

Dåben fandt sted *straks*, mennesker var blevet overbevist om, at Jesus var opstanden fra de døde.

Peter holdt ikke først nogle timers un-

dervisning om dåbens betydning. Det gjorde *Filip* heller ikke, da han døbte *Kandakes* skatmester (Ap. G. 8). Og da *Kornelius* og hans husfolk blev døbt, gik der heller ikke nogen dåbsundervisning forud (Ap. G. 10). Dåben forudsætter ikke lærdom eller indsigt, men tro på Jesus, d.v.s. overbevisning om, at han er opstanden fra de døde. Dåben er det uforbeholdne troens Ja til Ham og Nej til alt andet og alle andre. I Markus-evangeliet siges det sådan: »Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst« (16,16).

Kærligheden

(belyst ved hjælp af Søren Kierkegaards skrifter).

Ligesom der består en uendelig, absolut forskel imellem Gud og ethvert menneske, består der en uendelig forskel imellem Guds og menneskers kærlighed. Denne forskel åbenbares klarest på *Golgatas* kors, hvor Han, der elsker os med en uophørlig kærlighed, hengiver sig i skændsel og død under vægten af vore synder, som han nu bærer.

Hans kærlighed er evig og ændrer sig ikke her på *Golgata*, hvor han er forladt af alle og gjort til spot og spe.

Hans kærlighed er ikke begrænset til hans nærmeste, men omfatter alle, også hans fjender, der står omkring korset og håner ham.

Således er hans kærlighed beredt på offer og tab og ser derfor ud som dårskab. Den er verden så fremmed, at den hele tiden er i konflikt med verden.

Kærligheden bliver, ophører aldrig

Var det let for Herren at lade sin kærlighed forblive til *Peter*, der fornægtede ham, til *yppestepræsterne*, der overgav ham til romerne, til *Judas*, der forråbte ham, til *de romerske soldater*, der piskede ham og lidt efter sad ved korsets fod og delte hans klæder imellem sig?

Hvis han havde sagt: »Jeg elskede dem engang, men ikke mere nu, da jeg har oplevet, hvordan de er,« hvad da?

Lad os imidlertid ikke tale for meget om kærligheden, thi kærligheden som begreb er abstrakt – lad os hellere tale om *kærlighedens gerninger*. Vi ser da det helt overvældende, at kærlighedens gerninger aldrig hørte op i vor Herres *Jesu* liv, end ikke på korset. Han bad for sine fjender: »Fader, forlad dem...« – han tog sig af sin Moder – han frelste den døende røver.

Hvis kærlighedens gerninger var ophørt, da var kærligheden ophørt; men den kærlighed, der ophører, har aldrig været kærlighed. Den har ikke været andet end

egenkærlighed.

Nu ser vi, hvor frygtelige nederlag menigheden lider uden selv at lide derunder. Det er ingen kunst at sætte noget i gang og være aktiv – det er heller ikke nogen kunst at holde stævner og møder og Gudstjenester – mennesket kan også gerne faste og bede og bringe ofre – men *kærlighedens gerninger* udebliver alt for hurtigt, når noget går os imod, når vi bliver skuffede, når vi bliver forkastet, thi vi har ikke lært at tage vort kors op dagligt og gå i *Jesu* fodspor hele vejen – vi har ikke som *Paulus* lært med glæde at bringe ofre, ja selv at ofres for de andres skyld!

Vor kærlighed er alt for afhængig af vore følelser, alt for lidt afhængig af Gud. Derfor er vor kærlighed så abstrakt – den er blevet et begreb – men den skulle være gerning!

Kærligheden *forbliver*, derfor lyder budet: »Du skal elske!« Det udelukker alt andet! Du skal elske – men du skal ikke rette dig efter dine tilbøjeligheder, din stemning, dine følelser! Således giver Gud os ingen tid til at overveje det – ingen tid til argumentation for eller imod – ingen tid til at analysere, thi »du skal elske!«

Hvem skal jeg elske? »Din næste«, d.v.s. ham/hende, du nu har med at gøre! Og der gives dig som sagt ikke tid til at overveje, om din næste er værdig til din kærlighed eller ej, thi du skal *elske* ham/hende, uanset om han/hun er din værste modstander, ja din fjende!

Det er altså din pligt at elske din næste – dog ikke af pligt, men af kærlighed!

Denne lov har Gud indskrevet i vore hjerter ved sin Ånd, da vi modtog syndernes forladelse og blev født på ny. Da tog hans Ånd bolig i vore hjerter, og Kristus blev vort liv.

Derfor er alt blevet så enkelt og befriende: »Du skal elske din næste som dig selv,« og du skal ikke spekulere eller be-
regne.

Derfor siger du aldrig: »Nu har jeg gjort nok for ham/hende,« thi ordet »nok« eksisterer ikke i kærligheden (Rom. 13,8). Du skylder altid din næste at elske ham/hende – dermed opfylder du Guds lov!

Nu har vi del i det evige, det, der aldrig ophører, thi vi har del i Guds kærlighed, som er kærligheden, og som altid giver sig udslag i *kærlighedens gerninger*.

Der var en stor kunstner, der sagde: »Jeg har overalt søgt efter et menneske, som jeg gerne ville male, men jeg har ikke fundet nogen, der tilfredsstiller mig – skønt jeg har set mig godt omkring, har jeg ikke fundet nogen, der er mit geni værdigt og svarer til, hvad jeg vil!«

Men Guds barn siger: »Jeg har i min lille kreds ikke fundet nogen, som jeg ikke kan elske!«

Kærlighedens indre forhold

Den kærlighed, menneskene taler om og kender til, er et forhold imellem to mennesker, men den kærlighed, der aldrig ophører, er anderledes.

Den er også et forhold imellem to mennesker, men et forhold imellem dem, hvor *en tredie altid er til stede*, og denne tredie er *Gud*!

Forholdet i denne kærlighed ser altså således ud: Du er et Guds barn – nu møder du din næste – han har gjort dig meget ondt – men *Gud er der*!

Og dit forhold til Gud bestemmer ethvert andet forhold! Derfor kan du elske din næste, som du pludseligt møder og viser sig at være din fjende.

Fordi Gud er der, elsker du din næste! Forholdet ser altså således ud:

Gud
/ \
Du Din næste.

Dermed kan forholdet også beskrives såle-

des:

Du elsker – din fjende er den, du elsker – thi sådan er kærligheden. Den er ikke afhængig af sin genstand, men af Gud, og den er evig. Derfor gør du din fjende godt og hører ikke op dermed!

Gud er altså *mellembestemmelsen* i kærligheden. Man kan også sige, at han er *mellemafgørelsen!*

Og fordi Gud er mellembestemmelsen, der bestemmer alt, kan du aldrig elske således, at Guds vilje bliver skubbet til side! Kærligheden er nemlig en samvittigheds-sag – men en samvittighed, der skubber Guds vilje i baggrunden, er en meningsløshed. Borte fra Gud bliver kærligheden ikke andet end forvirring, thi borte fra Gud sker Guds vilje ikke, og hvor den ikke sker, er alt forvirring.

Kærligheden tilsidesætter aldrig Guds vilje, men er eet med den. Derfor ligger den i konflikt med den blot menneskelige kærlighed. Hvor mange Guds børn er ikke blevet beskyldt for at være ukærlige imod deres kære, fordi de gjorde Guds vilje!

Hvor mange har ikke oplevet, at deres venner blev deres fjender, fordi de gjorde Guds vilje?

Kærligheden vil det bedste – og Guds vilje er altid det bedste, også når den føles svær. Den, der elsker, vil det bedste for sig selv, altså Guds vilje; derfor siger Herren, at »du skal elske din næste som dig selv«, thi den, der elsker, vil ikke blot det bedste for sig selv, men også for den, Han elsker. Således er kærligheden altid undergivet *Guds gode og fuldkomne vilje*.

Men her kommer den, som nævnt, i konflikt med den menneskelige opfattelse af, hvad der er kærligt. Menneskene har jo ikke Gud som mellembestemmelsen i deres indbyrdes forhold og forstår ikke, at Hans vilje altid i alle forhold og overalt er det bedste.

Vi må tale sagte herom, thi vor kærlighed er ikke blevet stillet på *Abrahams* prøve. Gud sagde til ham: »Tag din søn *Isak*, din eneste, *ham*, *du elsker*, og drag hen til *Morija* land og bring ham der som brændoffer på et af bjergene, som jeg vil vise dig« (1. Mos. 22,2).

»*Ham*, som *du elsker*« – men Gud var mellembestemmelsen i *Abrahams* kærlighed til *Isak* (og til hans moder *Sara*) – derfor fik han nåde til at lade Guds vilje sejre over den kærlighed, han på almindelig menneskelig måde besad til sin søn!

Abraham elskede *Isak* – men det så ikke ud som kærlighed, da han bandt ham til alteret!

Han elskede også *Sara*, da han gjorde det – men det havde hun næppe kunnet tro, hvis han havde fortalt hende, at han drog til *Morija* for at ofre deres eneste barn!

Ak, lad os tale sagte om kærligheden – lad os vogte os for selvbedraget – der tales alt for meget om kærligheden i vore dage, men aldrig har den været så lidet kendt!

Havde Abraham ikke elsket *Isak*, da han bandt ham til alteret, da havde han enten været en religiøs fanatiker eller en morder. Men han var *Guds ven!*

Vi skal ikke foragte eller ringagte den menneskelige kærlighed, allermindst en moders eller faders kærlighed til deres børn – her finder man den ubegrænsede offervilje og en kærlighed, der aldrig ophører – men en faders kærlighed til dem, der slår hans søn ihjel, finder man ikke – jo hos Gud, hos Gud alene! *Således* elskede Gud verden! Derfor er du og jeg elsket af Ham!

Sandelig, Gud er kærlighed!

Kærlighedens risiko

Kærligheden elsker sin næste, uanset hvordan næsten er – det indebærer naturligvis en risiko for at blive »misbrugt«!

Men kærligheden tager denne risiko på sig. Den risikofri kærlighed er kun egenkærlighed!

Kærligheden ikke blot tåler alt, den tror alt (1. Kor. 13,7). Den er overbevist om, at den aldrig risikerer for meget, når den elsker sin næste, uanset hvem han/hun er, og viser sin kærlighed i gerning ved at gøre ham godt.

Det skyldes, at kærligheden tror på sig selv. Kærligheden er nemlig en kraft, der med sine gerninger er i stand til at forvandle den elskede (altså sin næste, muligvis sin fjende) totalt! Således har vor Herre Jesus på sit kors forvandlet os, der var hans fjender og modstandere, idet han med sin gerning helt har overvundet vort fjendskab og vor modstand såvel som alle vore forbehold og betænkeligheder!

Men hans kærligheds kraft var *gerning* – kærlighedens *gerning* på *Golgatas* kors, da han tog vor skyld på sig, skønt vi var hans fjender. Derfor så denne kraft-gerning i den fuldkomne kærlighed ud som svaghed og dårskab.

Kærligheden, som den åbenbares os i Kristus Jesus, er ikke herskesyg, men tjenstvillig – den søger ikke sit eget.

Just derfor er den så mægtig.

Hvordan

Når vi sammenligner vor kærlighed med kærligheden, som den er åbenbaret i vor Herre og Frelser, da oplever vi sandelig os selv som *nederlagets børn!*

Og ser vi tilbage på vort liv, konstaterer vi, at vi har lidt forfærdelige nederlag, just fordi vi elskede os selv, men ikke vor næste. Vi har været behersket mere af egenkærligheden end af den kærlighed,

der er beskrevet i 1. Kor. 13 og virkeliggjort af vor Frelser.

Lad os nu ikke lappe lidt på det! Lad os ikke søge at udbedre skaden ved hjælp af nogle småreparationer her og der!

Lad os derimod erkende vor synd, som den er i Guds øjne. Da bliver der ikke noget tilbage at reparere eller pynte på – og da kan det være, vi under Guds strenge dom over al vor selviskhed og selvoptagethed og vore hårde hjerter, bliver så sønderbrudte og nedbøjede, at Gud i sin inderlige kærlighed til os for Kristi skyld udøser sin kærlighed i vore hjerter ved den Helligånd og giver os at omsætte den i gerning.

Hvilken ydmygelse!

Ja – og hvilken fornyelse!

Når vi spørger: »Hvordan kan jeg dog komme til at elske min næste således, at jeg altid gør Guds gode vilje og viser ham kærlighedens gerninger?« da risikerer vi at bringe os selv for meget ind under selvbeskuelsens og selvanalysens ufremkommelige vej. Vi kører altid fejl, når vi kører rundt i vort eget indre.

Vi må rette blikket et *bedre sted* hen! Vi må se hen til Ham, der er malet os for øje som korsfæstet – og vi må se hen til ham i *tro*, thi kun i *troen* elsker vi med kærlighedens gerninger vor næste.

Jeg besøgte engang en ældre kvinde, der lå syg, hele hendes liv var ødelagt af bitterhed imod hendes svigersøn – han havde gjort hendes datter så meget ondt!

Det var hende absolut umuligt at elske denne svigersøn! Han havde jo ødelagt så meget, så meget.

Det frygteligste var, at han også havde ødelagt hendes forhold til Gud, thi bitterheden fordærvede hendes Gudsforhold, hendes bøn og alt andet.

Jeg spurgte hende, om ikke vi sammen skulle bede for hendes svigersøn, men hun svarede, at det kunne hun ikke.

Så begyndte jeg så småt at tale om Guds kærlighed til syndere. Da lyttede hun i stilhed.

Efter den korte samtale spurgte jeg, om vi så ikke skulle bede for ham, men hun svarede: »Jeg kan ikke – jeg kan ikke elske ham!«

Så bad jeg hende slå op og læse det sidste vers i Paulus' brev til *Titus*: »Hils dem, som elsker os i *troen!*«

Pludselig gik lyset op for hende, og hun sagde: »Ja, *i troen* kan jeg elske ham og bede for ham!« Og så var hun fri!

Det umulige blev muligt gennem *troen* på Herren Jesus!

Sådan også for dig og mig!

Thi 1. Kor. 13 er en umulighed, som kun bliver mulig ved tro på Ham, som fuldbrogede kærlighedens gerninger, så Han på sit kors kunne sige: »Det er *fuldbragt!*«